

anului 1920, Esenin recita versuri într-un parc din Harkov. Publicul — format în majoritate din intelectuali de diferite „nivele” —, la început în mod ostentativ indiferent, a fost cîștigat treptat de vigoarea talentului. Cînd însă poetul a ajuns la cunoscutul pasaj iconoclast Тело, Христово тело, / Выплываю из пра!¹, auditoriul a devenit amenințător de agresiv. Și a fost nevoie de intervenția unor ostași pentru a se asigura securitatea recitatorului². Esenin, recitîndu-și versurile la adăpostul unui cerc de ostași roșii, care au format un fel de arici de baionete îndreptate împotriva unui auditoriu ostil, iată un tablou într-adevăr simbolic, care ne ajută nu numai să înțelegem, ci și să vedem cît de organică a fost identificarea poetului cu revoluția. Avea dreptate Esenin să-și aducă aminte în *Anna Sneghina*:

Дрожали, качались ступени,
Но помню
Под звон головы:
«Скажи,
Кто такое Ленин?»
Я тихо ответил
«Он — вы»³.

Poezia lui Esenin despre revoluție e explozivă și mesianică. Aderent, încă din anii războiului, la ideile grupării *Skifi* (Sciții), al cărei ideolog a fost cunoscutul critic narodnic Ivanov-Razumnik, Esenin vede în revoluție în primul rînd o împlinire a rolului istoric al poporului său. Revoluția din februarie, proclamată atît de zgomotos „великая, бескровная”⁴, îi pare a avea semnificația unei pasionante chemări la înfrățire, adresată de un popor chinuit unei lumi angajate într-o încăerare sîngeroasă și spasmodică. Ecurile predicilor creștine se convertesc umanist într-o previziune de esență abstract paradisiacă:

Тучи — как озера
Месяц — рыжий гусь.
Пляшет перед взором
Буйственная Русь.

Голубые воды —
Твой покой и свет,
Гибельной свободы
В этом мире нет.

О чудотворец!
Широкоскулый и красноротый,
Приявший в корузные руки
Младенца нежного, —
Укачай мою душу
На пальцах ног своих!

¹ Corpul, corpul lui Hristos / îi trimit un scuipat!

² *Ed. cit.*, vol. II, p. 267, după L. Povițkii, *Сергей Есенин (Воспоминания)* — Manuscris aflat la Biblioteca de Stat «Lenin» din Moscova.

³ Tremurau, se clătinau treptele / dar mi-aduc aminte / ca prin vîrtej: / «Spune, / cine-i ăsta Lenin?» / Am răspuns încet / «El — sînteți voi».

⁴ Mare și fără vărsare de sînge.